

[Victor Larsen.]

der gennem de Resultater, der opnaaedes i Forhandlingerne, vistest den forbrugende Del af Befolkningen et fornødent Hensyn derved, at Befolkningen stadig sikredes mod betydelige Stigninger i Priserne paa Brød og de af Kornet fremstillede øvrige nødvendige Produkter. Ogsaa for Landbruget betød denne Enighed ganske overordentlig meget. Den Uenighed, som man desværre ofte har konstateret mellem de forskellige Landbrugstyper og Landbrugsstørrelser, viste det sig muligt at overvinde i de vanskelige Krigsaar. Trods stærkt modstridende Interesser bøjede det store, det mellemstore og det lille Landbrug i Fællesskab deres Særinteresser for det uhyre Tryk udefra, saaledes at man ganske klart kunde sige, at Helhedens Interesser her var afgørende. Det kan jo ikke nægtes, at disse Kornordninger Aar efter Aar, med de meget store Udskrivninger af Landbrugets vigtigste Raastof, afgjort følte som en overordentlig Tyngde af hele det kornafleverende Landbrug, men det var nødvendigt at sikre Befolkningens Forsyning med Levnedsmidler, og det blev gjort.

Det er da en helt ny Situation, der foreligger med det Forslag til Lov om Kornordning for 1948—49, hvormed Landbrugsministeren møder uden Tilslutning fra det kornafleverende Landbrug. Og hvad er da Grunden? Skulde det mon ikke for en meget væsentlig Del være den, at Ministeren aabenbart ved Fremsettelsen af sit Lovforslag ikke har taget fornødent Hensyn til, at vi ikke mere lever i en Krigstid? Lovforslaget er jo ingenlunde præget af den Kendsgerning, at det nu er muligt 3 Aar efter Krigens Afslutning at købe Korn i Udlandet. Lovforslaget fremtræder paa ingen Maade som en Afviklingslov, men er i hele sit Udtryk en tro Kopi af de forrige Love, stadig med store Krav, uden at Ministeren øjensynlig har spekuleret paa, om det dog nu ikke var muligt at foretage Lettelser paa en saadan Maade, at Landbruget i hvert Fald kunde se Ministerens gode Vilje hertil. Det føles ganske afgjort som en ualmindelig haardhændet Fremgangsmaade, at den højtærede Landbrugsminister stadig mener det nødvendigt at fravriste det korndyrkende Landbrug saa store Mængder af dets Raastof, naar Forholdet dog ligger saaledes, at dette ikke som i Krigsaarene kan siges at være en bydende Nødvendighed.

Det har jo været muligt selv i indeværende Aar at købe betydelige Kvanta Korn i Udlandet, og ingen er i Tvivl om, at det i langt højere Grad vil være muligt i det kommende Aar at købe Korn. Den

ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre), var jo ogsaa inde paa den Betragtning, at det lysnede med Hensyn til Kornkøb. Det ærede Medlem mente ganske vist, at det indkøbte Korn navnlig skulde sikres det lille Landbrug, og jeg kunde fristes til at sige med et Ordsprog, uden at der skal ligge nogen Sammenligning deri, at Fanden hytter jo sine. Men jeg lægger Vægt paa dette, at det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) ogsaa har set, at en Afvikling er mulig netop paa nuværende Tidspunkt, fordi Korn kan købes i Udlandet; vi ved udmærket, at en meget stor Høst — der høstes jo Korn hele Aaret rundt paa Jordkloden — nu er i Færd med at blive bragt i Hus i de oversøiske Lande. Ingen inden for dansk Landbrug vil falde paa at nægte, at Befolkningens nødvendige Forbrug af Brød og Brødkorn bør sikres. Det er klart, at ligesom Landbruget under Krigsaarene havde en ufravigelig Pligt til at sørge for, at dette Lands Indbyggere ikke sultede, saa er Forholdet stadig det, at selv med en stor Verdenshøst af Hvede er man fra Landbrugets Side parat til at acceptere, at Opfodringsforbud over for Vintersæd udstedes, og at Landbruget afleverer sit Brødkorn.

Men naar dette er sagt, maa det i samme Øjeblik siges, at de Løfter, Regeringen og de politiske Partier den 10. September i Fjor afgav over for Landbruget, gaaende ud paa, at Landbrugere, der vilde dyrke Brødkorn, ved en kommende Ordning skulde stilles væsentligt bedre end de Landbrugere, der ikke dyrkede Brødkorn, maa holdes — naturligvis! Og dette er ikke sket med den Prisforhøjelse paa 2 Kr. pr. Tønde ud over Forhøjelsen af Prisen paa Vaarsæd, saaledes som af Ministeren foreslaaet. Enhver, der kender Risikoen ved at dyrke Vintersæd — og det gør enhver Landmand i alt Fald —, ved, at ikke blot kan Saasæden være spildt og de paagældende Marker ude af Drift, men man kan heller ikke regne med at høste fuldt Udbytte paa en omsaaet Mark. Enhver ved, at der her er Mulighed for Tab, som er meget betydeligere end de foreslaaede 2 Kr. pr. Tønde. Det forekommer mig, at de Partiførere, der i Fjor paa Partiernes Vegne gav Tilsagnet om en saadan Dyrkningspræmie, ikke kan føle sig tilfredsstillet ved den her foreslaaede 2 Kroners Forhøjelse. De Landmænd, som trods bitre Erfaringer med Hensyn til Udfrøsning af Vintersæd ikke blot forrige Vinter, men i 4 Vintre i Krigsperioden alligevel fulgte Regeringens og Rigsdagens Hen-